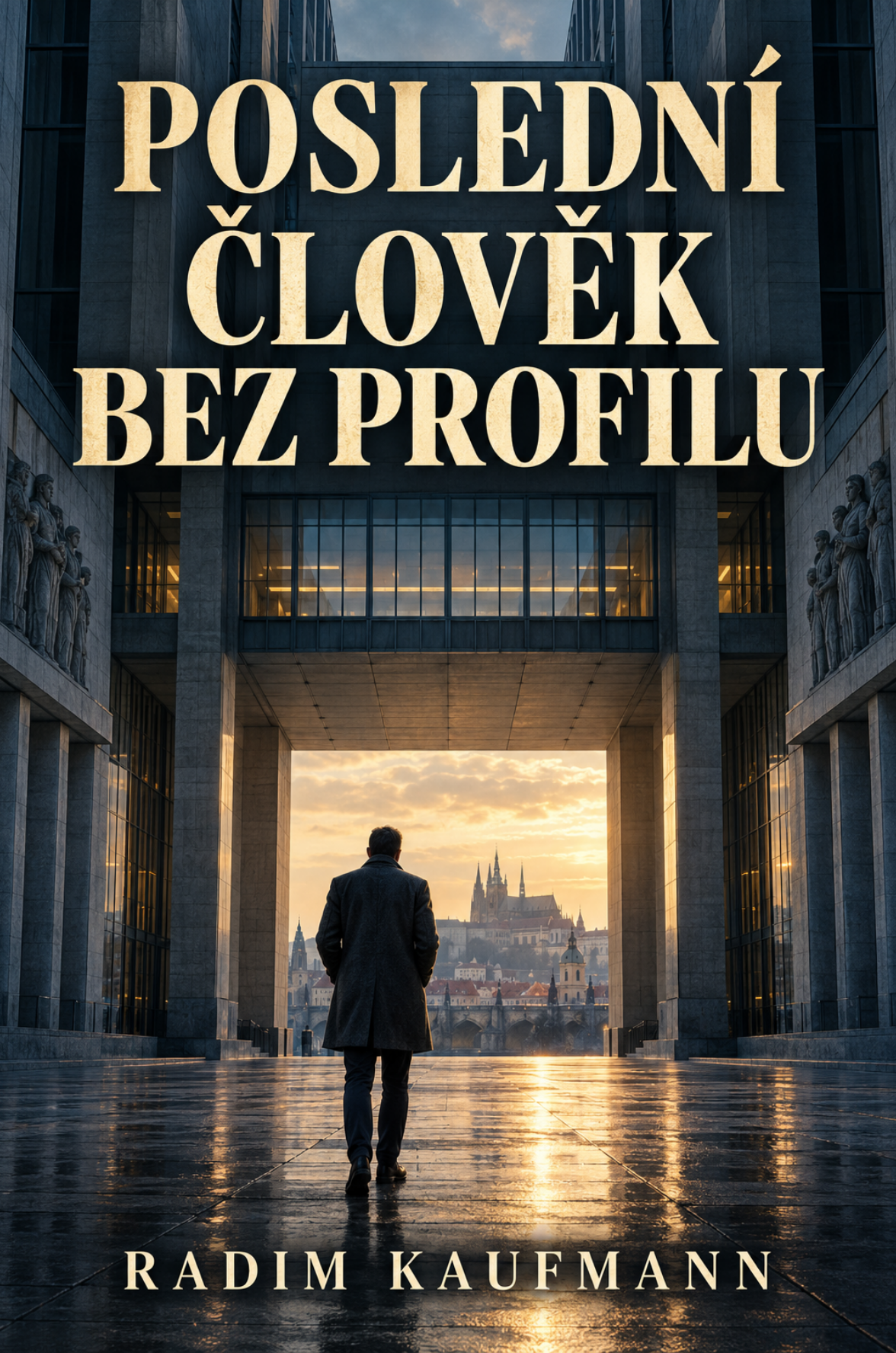

POSLEDNÍ
ČLOVĚK
BEZ PROFILU
RADIM KAUFMANN

Poslední člověk bez profilu

Radim Kaufmann

Společenský thriller

Tiráž

Poslední člověk bez profilu · Radim Kaufmann

České ilustrované vydání. Verze v002.

© 2026 Radim Kaufmann. Všechna práva vyhrazena.

Román je fikce. Postavy, události a systém osobních profilů jsou smyšlené. Reálné právní a technické podklady jsou odděleny v průvodní dokumentaci.

Obsah

Editorial **10**

Cizí dítě **12**

U kolejí 12

Dočasné číslo 19

Neúplný člověk **26**

Záloha předem 26

Někdo zavolá 34

Výjimka v součtu **40**

Sedmnáct neuzavřených minut 40

Služba musí běžet 47

Žena v cizí kuchyni **55**

Osm roků 55

Bez objednání 60

Podpis **68**

Kopie pro vlastní potřebu 68

Co jste tehdy věděl 75

Dcera mrtvého otce **82**

Praxe 82

Obraz z nemocnice 91

Pozvání **99**

Lidská přepážka 99

Nabídka zelené 105

Vedlejší účinek **114**

Správně vykázaná péče 114

Méně směn 123

Setkání bez svědků **132**

Hana 132

Právo přijít pozdě 139

Rozdíl ve sloupcích **147**

Čtyřicet tři 147

Dveře archivu 153

Poslední **161**

Slovo pro titulky 161

Bez důkazu totožnosti 167

Pravda u stolu **176**

Hrnek navíc 176

Podmíněná nabídka 183

Starý příkaz **191**

Pro vaši bezpečnost 191

Každý další rok 197

Poškozená **205**

Paní Dvořáková 205

Souhlas není dluh 212

Smlouva **219**

Příloha sedm 219

Přijatelná chyba 225

Přítomný otec **234**

Za sklem kavárny 234

Co po mně chceš 241

Kontrola kontaktů **250**

Pronajímatel 250

Cizí účet 256

Návrat protokolu **264**

Technik od vedlejšího stolu 264

Prémie 271

Výpověď **280**

Bez přípravy na kameru 280

Vlastní kopie 287

Obyčejné výhody **294**

Fronta pro výjimky 294

Nejde vypnout zimu 301

Svědkové **308**

Tři židle 308

Každý za sebe 314

Nabídka dodavatele **321**

U opravených dveří 321

Podmínka pod čarou 327

Julie rozhoduje **335**

Návrh příspěvku 335

Moje věta 340

Dvě jména **348**

Nahlédnutí 348

Důkaz, který není jejich 353

Smluvní paměť **361**

Uchovat 361

Vlastní jméno pod rozhodnutím 367

Lhůta **375**

Benešův stůl 375

Účet za opatrnost 382

Nabídka Kláry **388**

Bez prostředníků 388

Jméno za klid 393

Pod vlastní kůží **402**

Přiznání nanečisto 402

Bez milosti 408

Poslední rychlé řešení **414**

Benešova nabídka 414

Co nedá 418

Předání **425**

Zapečetěná obálka 425

Kdo drží originál 431

Slyšení **437**

Veřejná část 437

Otázka bez ochrany 444

Co bude dál fungovat **450**

Odpovědnost úřadu 450

Konec lhůty 457

Zveřejněno **463**

Černé řádky 463

Návrat není odměna 469

Poškození **477**

Bez společné fotografie 477

Předvolání 482

Dosažitelný **490**

Oprava 490

Pod svým jménem 494

Kde končí skutečnost **502**

Editorial

Komu patří náš další den

Představte si, že zítra dostanete možnost začít znovu. Nikdo při prvním setkání neuvidí vaše dluhy, staré hádky, pracovní neúspěchy ani názory, které jste dávno opustili. Nebudete se muset obhajovat před seznamem vlastních chyb. Stačí přijít, podat někomu ruku a říct své jméno.

Jenže spolu s tím zmizí i všechno, na co jste hrdí. Roky odvedené práce. Splněné sliby. Studium. Pomoc člověku, který si ji už nemůže pamatovat. Nebude existovat důvod, proč vám cizí člověk má věřit. A možná nebude existovat ani způsob, jak dokázat, že máte právo vstoupit do vlastního bytu.

Právě mezi těmito dvěma představami se odehrává příběh, který držíte v rukou. Soukromí může chránit slabého člověka před mocnějším. Stejně dobře může zakrýt odpovědnost člověka, který někomu ublížil. Paměť může zabránit opakování křivdy. Může také proměnit jediný špatný den v rozsudek, který už nikdy neskončí. Záleží na tom, kdo si pamatuje, co si smí ponechat a kdo rozhoduje, kdy už minulost přestává vysvětlovat přítomnost.

Snadno si představíme, že by nás někdo o svobodu připravil násilím. Obtížněji se přiznává, kolika rozhodnutí bychom se rádi vzdali sami. Protože jsme unavení. Protože se bojíme udělat chybu. Protože chceme pro dítě dobrého lékaře, pro rodiče dostupnou péči a pro sebe jistotu, že příští měsíc zaplatíme nájem. Pohodlí má skutečnou hodnotu. Bezpečí také. Člověk, který po nich touží, není hloupý ani zbabělý.

A přesto může přijít okamžik, kdy nás ta nejpohodlnější cesta zavede někam, kam jsme jít nechtěli. Každý jednotlivý krok přitom vypadal rozumně. Jedno potvrzení místo fronty. Jedno doporučení místo nejistoty. Jedna výjimka, která měla platit jen do konce obtížného období. Když se pak ohlédneme, zjistíme, že cesta zpátky není vyznačená.

Nechci vám předkládat návod, co si o takovém světě myslet. Zajímá mě člověk u přepážky, který potřebuje pomoc právě teď. Žena, která musí zvolit mezi pravidlem a konkrétní tváří. Někdo, kdo celý život budoval důvěryhodnost, a najednou zjistí, že ji někdo jiný dokáže vyčíslit a odebrat. I ten, kdo systém hájí, protože dobře ví, jak vypadala nespravedlnost před ním.

V této knize se setkáte s vymyšlenými lidmi a vymyšleným uspořádáním společnosti. Jejich rozhodování však vychází z otázek, které nemusíme odkládat do budoucnosti. Kolik o sobě musíme prozradit, abychom získali obyčejnou službu? Má člověk právo změnit se, když okolí trvá na jeho starém obrazu? A co dluží druhým někdo, kdo žádá, aby se na jeho minulost zapomnělo?

Odpovědi budou jiné, když budeme stát před zavřenými dveřmi, než když budeme uvnitř a někdo zaklepe. Proto bych byl rád, kdybyste při čtení občas změnili místo. Zkusili pochopit i člověka, s nímž nesouhlasíte. Neomlouvali jeho činy, ale zjistili, co by pro něj znamenalo rozhodnout se jinak. Někdy právě tam začíná skutečný konflikt: obě možnosti něco zachraňují a obě někomu ubližují.

Poslední člověk bez profilu nemá být oslavou zmizení. Je to příběh o ceně, kterou platíme za možnost být viděni po svém. A o tom, zda lze požádat o nový začátek, aniž bychom se zřekli odpovědnosti za to, co po nás zůstalo.

Přeji vám, aby vás při čtení provázela zvědavost na lidi, kteří se za svými rozhodnutími nedokážou schovat tak snadno jako za číslem.

Radim Kaufmann

KAPITOLA 01

Cizí dítě

U kolejí

Dveře, které měl toho rána opravit, se otevíraly jen do poloviny. Správce mu to do telefonu popsal třikrát, pokaždé jinak, až Matěj pochopil, že se nepokouší určit závadu. Chtěl slyšet, že nebude potřebovat nový pohon.

„Nejdřív se na to podívám," slíbil mu.

Teď stál před přechodem, v pravé ruce brašnu, a sledoval, jak se na protější zastávce vzdouvá potrhaná reklamní plachta. Pod ní zůstávalo vidět staré heslo: Váš život pohromadě. Muž v oranžové vestě přidržoval žebřík kolegovi, který plachtu snímal. Voda stékala po spodním okraji do žlábku u kolejí.

Matěj měl ještě dvacet minut. Koupil si u okénka kávu, postavil ji na rozvodnou skříň vedle přechodu a nechal si na jazyku vychladnout první příliš horký doušek. V brašně nahmatal suchý hadřík. Málem si do něj vylil zbytek kelímku, když se za ním někdo protáhl.

Chlapec s modrým batohem. Asi tak starý jako Julie, napadlo Matěje, a hned si to opravil. Jako Julie tehdy. Dnes jí bylo sedmnáct.

„Oskare, počkej."

Žena za dítětem táhla nákupní tašku na kolečkách. Jedno se zaseklo v prasklině, žena se obrátila, zabrala a taška přepadla na bok. Chlapec se zastavil. Poslechl ji. Právě to si Matěj později vybavoval nejjasněji: nebylo v tom žádné bezhlavé vyběhnutí. Dítě čekalo, jak mu řekli, jen o krok dál, než mělo.

Z otevřené kapsy batohu vypadla červená rukavice.

Vítr ji posunul po dlažbě. Oskar se pro ni sklonil. Podrážka se mu svezla po mokrém kovovém okraji ostrůvku, koleno zmizelo za hranou a chlapec klesl mezi nástupiště a kolejnici.

Matěj pustil brašnu.

Nerozběhl se přes celou zastávku. Byl tři kroky od něj. První udělal příliš dlouhý, narazil holení do obrubníku a až druhým se dostal k dítěti. Tramvaj už brzdila; ten zvuk nebyl žádný velký kovový řev, jen stoupající tření a krátký pronikavý zvonek. Chlapec se pokusil vstát směrem k ní.

„Ke mně!"

Oskar se otočil za hlasem. Matěj ho chytil za horní poutko batohu a za rukáv. Poutko se utrhlo. Cítil, jak mu mokrá látka prokluzuje mezi prsty, a místo dalšího tahu se svalil na bok, přes hranu ostrůvku, dítě si přitáhl celým předloktím. Levou dlaň položil někam, kde čekal dlažbu.

Byla tam rozbitá skleněná tabule položená u reklamního rámu.

Bolest přišla až potom, co přes chlapce přehodil pravou nohu a oba se přestali smýkat. Náraz vzduchu mu přimáčkl mokré vlasy k čelu. Tramvaj zastavila, přední část už o několik metrů dál. Viděl své koleno, Oskarovu podrážku, gumový obrubník podvozku. Mezi nimi zůstával prostor. Dost prostoru. Přesto se několik vteřin nedokázal pohnout.

Někdo mu klekl na kabát.

„Pusťte ho. Prosím vás, pusťte ho."

Žena zvedala chlapce za ramena. Matěj uvolnil pravou ruku a Oskar se jí chytil oběma pažemi kolem krku. Dýchal otevřenými ústy, zatím bez pláče. Levé koleno měl prodřené až do kůže.

„Nehýbejte s ním," řekl muž od žebříku.

„On dýchá," odpověděla žena.

„Já neříkám, že nedýchá."

Řidič vyšel z kabiny. Byl drobný, šedovlasý, a první věc, kterou udělal, bylo, že položil ruku na bok tramvaje. Jako by potřeboval ověřit, že už opravdu stojí.

„Volají pomoc?" zeptal se.

Muž od žebříku zvedl telefon.

Matěj se posadil. V dlani měl tři tenké tmavé čáry a pod nimi se rychle tvořila krev. Z kapsy vytáhl hadřík, ten na motory, a znovu ho schoval. Víc špíny dovnitř dostat nepotřeboval.

„Máte něco čistého?"

Žena se teprve teď podívala na jeho ruku. Na líci jí ulpěl jeden Oskarův vlas. Sáhla do tašky, vyndala balíček papírových kapesníků, ale nedokázala otevřít lepicí proužek. Matěj si balíček vzal a roztrhl jej zuby.

Chlapec začal plakat.

Ten zvuk všem dovolil znovu mluvit. Řidič vysvětloval, kde ho uviděl; dělník ukazoval na sklo; někdo upozorňoval, že nástupiště mělo být uzavřené. Žena jen opakovala Oskarovo jméno. Matěj se pokusil vstát a zjistil, že se mu třesou nohy.

„Sedněte si," řekl řidič. „Ona už jede."

„Musím zavolat zákazníkovi."

„Tak mu zavolejte vsedě."

Brašna ležela u přechodu. Dívka v bílých sluchátkách ji zvedla a přinesla mu ji. Přitom na něj mířil její telefon.

„To jste natočila?"

„Až pak." Sklopila obrazovku. „Promiňte. Myslela jsem, že kdyby byl problém."

„Nemažte to," řekl řidič rychle.

Matěj proti tomu nic nenamítl. Neměl proč. Dítě sedělo na matčině klíně a okolí potřebovalo vědět, co se stalo. Přesto se zadíval na kulaté pouzdro kamery nad jízdním řádem. Bylo stejné barvy jako sloup, jen za průhledným krytem se držela kapka vody.

Žena k němu natáhla ruku.

„Petra. Já jsem Petra. Nevím, jak vám…“

„Nic,“ řekl. „Podívejte se radši na něj.“

Byla to hrubší odpověď, než zamýšlel. Petra stáhla ruku, přikývla a uhladila synovi vlasy. Matějovi začala skrz kapesníky prosakovat krev.

Dělník od reklamy mezitím přehodil přes střepy pracovní rukavice, jako by je mohl zakrýt tak malou věcí. Druhý ho odstrčil a přinesl z dodávky oranžový kužel. Položil ho doprostřed nástupiště. Lidé teď museli kolem Matěje procházet ještě těsněji.

„Dejte to ke sklu,“ řekl řidič.

„Tam na to nikdo nešlápne.“

„On na to šlápl rukou.“

Dělník zvedl kužel a postavil ho jinam. Než se narovnal, podíval se na Matějovu dlaň. V jeho obličeji se objevila otázka, kterou zatím nechtěl vyslovit. Matěj ji znal z porouchaných vrat, u kterých správce nejprve tvrdil, že se s nimi nic nedělalo, a teprve potom přiznal včerejší stěhování. Kdo sem sklo položil, bude důležité. Teď potřeboval jinou věc.

„Brašnu prosím nechte stát. Jsou v ní malé díly.“

Dívka ji chtěla položit na lavičku a přitom ji otočila otevřenou kapsou dolů. Na zem vypadly bity a úzké mosazné pouzdro. Klekla si, aby je posbírala.

„Nechte to,“ zarazil ji. „Někde tam bude sklo.“

„Já to vidím.“

Zněla uraženě. Bylo jí možná dvacet a před chvílí mu pomohla; nyní ji opravoval před celou zastávkou. Matěj chtěl říct, že to nemyslel takhle, ale v ústech měl sucho. Ukázal zdravou rukou na pouzdro, které odkutálelo pod lavičku. Řidič po něm sáhl vlastní rukavicí a podal ho dívce. Ta všechno vložila do kapsy, zatáhla zip a odešla o několik kroků dál. Telefon už držela podél těla.

V tramvaji někdo zaklepal na okno. Muž v kabátu zvedal zápěstí a ukazoval řidiči hodinky. Řidič mu naznačil, ať počká. Muž otevřel ústa, zavrtěl hlavou a obrátil se k ostatním cestujícím. Přes sklo nebylo slyšet, co říká. Matěj uviděl několik souhlasně přikývnuvších hlav a hned nato ženu, která se od nich odvráti-

la. Všichni měli své ráno. On měl za dvacet minut být u dveří, které se otevíraly jen do poloviny.

Vytáhl telefon. Na skle zůstala mokrá stopa. Správce zvedl hovor tak rychle, že Matěj nestačil vymyslet větu.

„Už jste tady?“

„Budu mít zpoždění.“

„Jak velké? Čekám dole.“

Z tramvaje vystoupil muž s kufrem. Překročil Matějovu nataženou nohu a zamířil podél kolejí k přechodu. Řidič na něj zavolal. Matěj si přitáhl koleno a bolest v holeni mu vystřelila až do stehna.

„Nevím. Ozvu se.“

„Máme rozvezené obědy. S vozíkem se dovnitř nedostanou.“

„Zkuste ruční odjištění. Pod krytem vlevo, ten červený—“

Zarazil se. Správce nevěděl, o kterém krytu mluví, a on seděl na zemi a pokoušel se opravovat dveře, které nikdy neviděl.

„Ne. Počkejte. Do pohonu nesahejte. Zavolám vám.“

„Já ale potřebuji vědět—“

Matěj hovor ukončil. Bylo to nezdvořilé a nic tím nevyřešil. Telefon strčil do kapsy obrazovkou ven, až ho musel znovu vytáhnout a otočit, protože mu mokré sklo studilo stehno. Petra sledovala každý jeho pohyb.

„Kvůli nám jste přišel o práci?“

„Ne.“

„Já vám to můžu vysvětlit. Tomu člověku.“

„Teď ne.“

Oskar začal vzlykat hlasitěji. Matěj si teprve tehdy všiml, že se při každém ostřejším slově dívá na matku, jako by rozhodovala, zda už může přestat. Petra mu rozepnula druhý knoflík u krku. Jeden držel jen na dvou nitích. Chlapec si ho začal kroutit mezi prsty a ona mu ruku nesundala.

Za zády se ozval jiný hlas, ženský a příliš blízký.

„Mám vám zavolat manželce?“

Starší paní držela před sebou odemčený telefon. Stála kousek od Matěje už od příjezdu tramvaje, ale dosud ji nevnímal.

„Ne, děkuju.“

„Aspoň ať ví, kam vás povezou.“

„Není komu.“

Řekl to bez přemýšlení, stejně jako každé jiné ráno. Žena sklopila telefon. Její rozpaky ho zasáhly nečekaně silně; neřekla nic špatného a on ji nechal domyslet něco, co mu usnadňovalo zbytek rozhovoru. Mohl dodat, že to zařídí sám. Místo toho ji požádal, zda by mohla podat Petře spadlou tašku. Žena ji ochotně zvedla a zapřela kolečka o lavičku. Dostala úkol, on klid.

Když se konečně ozvala siréna, muž v kabátu za oknem tramvaje se přestal dívat na hodinky. Matěj sledoval, jak jeho vlastní krev zabarvuje poslední suchý roh kapesníků, a najednou se mu zvedl žaludek. Sklo už nebylo nic, na co by mohl myslet jenom jako na cizí nedbalost. Měl ho pod kůží a chtěl, aby je někdo vyndal.

Petra položila Oskara na lavičku a rozepnula mu bundu. Pod ní měl školní mikinu s nakřivo přišitým znakem. Chlapec sáhl do kapsy, vytáhl malý průhledný sáček a zamračil se na něj.

„Mám to rozbité.“

„Co, broučku?“

„Tu součástku. Měli jsme přinést něco ze starého přístroje.“

V sáčku ležel knoflík, pružinka a kousek plošného spoje. Matěj poznal ovladač ze stolního ventilátoru. Dítě ho muselo rozebírat s někým trpělivým; šroubky byly samostatně v malém papírovém sáčku.

„To možná není rozbité,“ řekl. „Ten knoflík má být zvlášť.“

Oskar se na něj podíval poprvé přímo.

„Vy to znáte?“

„Trochu.“

„Maminka říkala, že už to nemám rozebírat.“

„Protože jsi nešel snídat," vysvětlila Petra. Hlas měla skoro normální a pak jí náhle přeskočil. Zavřela oči, jednou se dlouze nadechla a znovu je otevřela. „A protože jsme pak museli spěchat."

Matěj zavrtěl hlavou. Chtěl jí říct, že si to nemá začít skládat tímhle způsobem, minutu po minutě zpátky až k zapomenuté snídani. Ale kdo byl on, aby jí určoval, čím se má zabývat? Jen ukázal na sáček.

„Nechte mu to. Až bude chtít, může to složit."

Petra přikývla a opatrně uložila součástky do vnější kapsy své bundy.

Záchranář se ho po příjezdu zeptal, jestli ho tramvaj zasáhla. Ne. Ztratil vědomí? Ne. Bere něco na ředění krve? Ne. Odpovědi měly krátký, příjemný tvar. V žádné se nemuselo vysvětlovat nic dalšího.

„Jméno?"

Matěj měl oči na Oskarovi, kterého druhý záchranář nechával sledovat světlo.

„Adam Sova."

Jméno vyslovil bez zaváhání. Osm let je dost času naučit se odpovídat.

Dočasné číslo

Než se dostali za závěs, čekal s Petrou v průchozí chodbě. Sanitář postavil vozík ke stěně a požádal je, aby nikam neodcházeli. Oskar seděl na jeho kraji, jednu nohu v botě a druhou v ponožce; mokrou botu držela Petra v ruce. Vypadala s ní bezradněji než s dítětem. Pořád ji překládala z dlaně do dlaně, aby nezašpinila čisté místo na bundě.

„Dáte mi ji?“ nabídl se Matěj.

„Máte tu ruku.“

„Mám dvě.“

Chtěl žertovat. Petra se neusmála. Botu položila na prázdnou sedačku a hned ji zase zvedla, když se zpoza dveří objevil muž o berlích. Matěj se posunul stranou. Jeho brašna překážela mezi židlemi; nemohl najít jediné místo, kde by se o ni někdo neotřel.

Mladý pracovník v nemocniční vestě přinesl Petře formulář na tvrdé podložce. Potřeboval kontakt pro případ, že by se jí vybil telefon. Nadiktovala číslo své sestry, pak se zarazila a začala je znovu, jinak.

„To první bylo staré. Promiňte.“

Muž je přeškrtl.

„Máte někoho, kdo by vám přinesl suché oblečení?“

Petra se podívala na synovu nohavici. Teprve teď zjistila, že je mokrá i ona sama. Sáhla po telefonu a na okamžik ho Matějovi podala, jako by právě jemu chtěla svěřit vysvětlení. Pak ruku stáhla.

„Já zavolám.“

Odešla ke dveřím, pořád na dohled. Oskar sledoval její záda.

„Já nechci injekci.“

„To musí říct doktor,“ odpověděl Matěj.

„Ona říká, že třeba nebude. To znamená, že bude.“

Matěj hledal něco, co by nebyla lež a zároveň nezhoršilo čekání. Napadlo ho slíbit, že to bude rychlé. Neudělal to.

„Já taky nevím, co mi s tou rukou udělají.“

Chlapec se zamračil. „Vy se taky bojíte?“

„Teď trochu.“

Oskar se zadíval na jeho zabalenou dlaň. Zřejmě čekal jinou odpověď. Matěj ji čekal od sebe také. Děti měl člověk uklidňovat, ne jim přidávat dalšího dospělého, na kterého není spolehnutí.

„Ale zůstanu tady,“ dodal.

Petra se vracela. Sestra už vyzvedá neteř, vysvětlovala, přiveze kalhoty a potom může odvézt tašku domů. Matěj přikývl, ačkoli mu nic z toho nemusela říkat. Vděčně se držela seznamu věcí, které ještě mohla udělat v nějakém pořádku.

Na protější stěně svítil automat pro přihlášení. Muž o berlích se před ním pokoušel přidržet telefon a současně načíst doklad. Když jedna berle sklouzla, Matěj po ní sáhl dřív, než si vzpomněl na ruku. Zasykl a pustil ji. Berle dopadla na dlažbu s dutým třeskem.

„Já vám ji podám,“ řekla Petra.

Sehnula se. Matěj zůstal s napůl nataženým předloktím a připadal si směšně. Muž o berlích jí poděkoval, pak se obrátil k němu.

„Dneska to asi necháme na zdravejch, co?“

Přikývl. Ani jeden se neusmál dost na to, aby z toho vznikl vtip.

Irena přišla s papírovým seznamem. Nejdřív oslovila Petru, zkontrolovala Oskarovo jméno a ukázala jim dveře napravo. Matěj se automaticky zvedl také.

„Vy půjdete se mnou. Tady."

Chtěl namítnout, že počká na dítě, ale chlapec už jel s matkou dál a ani se neohlédl. Matěj vzal brašnu, přehodil si popruh přes zdravé rameno a následoval sestru mezi závěsy. Teď poprvé od zastávky nikoho nenesl, nic nedržel a nemusel nikoho uklidňovat. Zbyla jen dlaň, která s každým krokem tepala silněji.

Sestra mu položila dlaň na podložku a stáhla promáčené kapesníky. Zůstávaly přilepené k ráně. Navlhčila je a počkala, přestože za závěsem někdo už podruhé žádal další lůžko.

„Tohle jsem měl udělat taky," řekl Matěj.

„S kapesníky?"

„Počkat."

„U toho dítěte asi ne."

Podívala se na něj, zda se usměje, a když to neudělal, vrátila se k ruce. Na jmenovce měla Irena Malá. Jeden roh plastového pouzdra byl ulomený a přichycený průhlednou páskou.

Matěj se snažil odhadnout, kde Oskara vyšetřují. Z chodby občas zaslechl hlas jeho matky, ale za tímto závěsem byla jiná žena, starší, a opakovala, že nemůže nechat doma psa. Nikdo z personálu jí neodporoval. Sestra jí slibovala, že někomu zavolají.

„Oskar?" zeptal se Matěj.

„Lékař se na něj dívá."

„Myslím, jestli má něco..."

„Až bude vědět, řekne to mamince. Vám teď vyčistím ruku."

Přikývl. Irena nelhala, aby ho uklidnila. O to víc se mu chtělo zůstat, dokud neuslyší skutečnou odpověď.

Lékař přišel, prohlédl dlaň a požádal Matěje, aby postupně ohnul prsty. Prostředníček bolel nejvíc, ale hýbal se. Vyčištění, kontrola, několik stehů. Matěj se

díval na mřížku odvětrání ve stropě. Jeden šroubek chyběl. Pokaždé, když se někde zavřely dveře, plech slabě zazvonil.

„Pracujete rukama?“ zeptala se Irena, když lékař odešel.

„Opravuju pohony.“

„Tak dneska nebudete.“

„Je to levá.“

„Vidím.“

Podala mu papírovou instrukci, kam přijít na převaz, a postavila vedle něj kelímek vody. Teprve potom si přitáhla terminál.

Na dvě hodiny odpoledne měl původně domluvené vyzvednutí dalšího nářadí. Pronajímal si zvláštní měřák jen na konkrétní zakázky; vlastní by se mu nezaplatil. Teď si vybavil rezervaci a zavolal do půjčovny, zatímco Irena odnášela použité pomůcky. Muž na druhé straně mu řekl, že zrušení téhož dne znamená poplatek.

„I když jsem v nemocnici?“

„Já vám věřím. Ale nepůjčil jsem to kvůli vám jinému.“

Matěj se podíval na čistý obvaz. Nemohl přístroj použít ani zítra, nejspíš ani pozítří. Zrušil oba rezervované dny. Muž mu druhý neúčtoval a první rozpočítal na půlku; sám to nabídl. Matěj poděkoval rychleji než měl. Bylo mu trapně, jak velkou úlevu dokáže udělat tak malá částka.

Když telefon schoval, Irena už u něj čekala. Netvářila se netrpělivě, ale na vozíku jí přibyl další připravený balíček a v chodbě někdo potřetí volal její jméno. Matěj si dal zdravou ruku na koleno a přestal zkoušet, zda by dnešní den ještě mohl proběhnout podle včerejšího seznamu.

„Doklad jste dal kolegovi?“

„Mám ho.“

Vytáhl peněženku pravou rukou. Karta byla v průhledném okénku mezi dvěma účtenkami. Irena ji přiložila ke čtečce, na obrazovce se rozsvítilo jeho nové příjmení a datum narození. Potom zmizelo pole s úhradou. Sestra čekala. Klepla na jedno tlačítko, pak na jiné.

„To někdy dělá,“ poznamenala.

Matěj sledoval její ruku na myši.

„Můžu to zaplatit.“

„Teď nic neplaťte.“

Zkusila načtení podruhé. Na obrazovce se místo obvyklého přehledu objevila šedá plocha s několika řádky. Irena si nasadila brýle, které měla zavěšené u krku.

„Doklad je v pořádku,“ řekla. „Ale profil mi to nepřipojilo.“

„Chodím na ruční přepážku.“

„To tu mám. Jenže tady je ještě další omezení. Ne vaše, přístupové.“

Otočila monitor, aby mohl přečíst dva řádky, ostatní zakryla dlaní. Platná identita. Chráněný případ — provozní vazba nedostupná.

Ta slova se na něj podívala klidněji než člověk.

„Máte nějaký kontakt?“

„Na koho?“

„Na správce případu. Pokud ho máte.“

Matěj si vzpomněl na obálku ve spodní zásuvce. Na malou kartičku, kterou rok co rok překládal mezi výpisy nájemného a účtenkami za nářadí. Číslo na ní nevytočil tak dlouho, že si ani nepamatoval poslední hlas.

„Doma.“

„Dobře. Založím dočasný záznam. Pak se to vypořádá.“

Řekla to bez podezření. Přesně takový postup nejspíš měla: dokončit, co před ní leží, nezadržovat ošetřeného člověka kvůli propojení, které sama opravit neumí. Matěj si uvědomil, že by jí mohl poděkovat, vzít kartu a odejít. Dveře na konci chodby byly otevřené.

Z vedlejšího prostoru vyšla Petra. Bundu držela pod paží, jako by zapomněla, k čemu slouží.

„Ještě ho chtějí chvíli pozorovat,“ řekla.

„Ale je…“

„Mluví. Pořád se ptá na batoh.“

Usmála se a rty se jí rozklepaly. Irena jí přisunula druhou židli.

„Já za vámi pak přijdu," řekla Matějovi. „Jen potřebuji dokončit záznam. U nepřipojené identity musíme přiřadit dnešní fotografii, ať se následné ošetření nespojí s někým jiným. Bude jen u tohohle záznamu podle našich pravidel přístupu."

Matěj se podíval na malou kameru po straně monitoru.

„Je to nutné?"

„Kdybyste odmítl, zapíšu odmítnutí a ověří vás kolega. Může to trvat."

„Já nikam nespěchám."

Znělo to téměř pravdivě. Správce dveří už mu dvakrát volal. Telefon teď nechal vibrovat v kapse. Petra se na něj obrátila.

„Můžu vám zavolat později? Až budeme doma?"

Podal jí svůj pracovní lístek. Opravy pohonů, čerpadel a drobných zařízení. Adam Sova. Na zadní straně napsal číslo většími číslicemi, protože tištěné bylo malé. Nemohl jí zároveň vysvětlovat, že nechce být zaznamenaný, a dávat jí něco, podle čeho ho najde.

„Dobře," řekl Ireně. „Tu fotku."

Sedl si rovně. Irena ho požádala, aby zvedl hlavu. Cvaknutí nebylo slyšet; jeho obličej se jen objevil v rámečku vedle čerstvého čísla. U kořene nosu měl špínu. Vypadal starší, než čekal.

Sestra vytiskla štítek, nalepila ho na list se záznamem a podala mu kopii. Čárový kód, dnešní datum, název oddělení. Nový začátek nevyžadoval žádnou slavnost. Stačilo sednout si před kameru se špinavým čelem.

„Ještě narození," řekla. „Karta ho předala, ale u dočasného záznamu musím údaj potvrdit přímo s vámi."

Z chodby přiběhl Oskar, pak ho někdo jemně chytil za rameno a přivedl zpátky. Chlapec zahlédl Matěje a zvedl ruku. Červenou rukavici držel v druhé.

Matěj mu zamával obvázanou dlaní.

Mohl nadiktovat jiné datum. Vyvolat další nesoulad, získat čas, přidat k dnešnímu ránu drobnou nepravdu, kterou by později musel rozmotávat někdo jiný. Irena čekala s prsty nad klávesnicí.

Řekl jí den, měsíc i rok, kdy se narodil.

KAPITOLA 02

Neúplný člověk

Záloha předem

V lékárně před něj položili dva druhy obvazu. Dražší měl pružný lem a obrázek zápěstí na krabičce; levnější průhledný sáček, v němž se bílá role tiskla k zalepenému okraji. Matěj ukázal na levnější.

„Ten vám bude stačit," řekla lékárnice.

Nechtěla kartu ani vysvětlení. Vzala bankovku, položila drobné na podložku a přistrčila mu je tak blízko, aby je dokázal shrnout zdravou rukou. Na okamžik se všechno vrátilo do známých rozměrů. Člověk potřeboval obvaz, jiný ho měl v zásuvce, peníze se vešly do dlaně.

Venku konečně zavolal správci.

„Omlouvám se. Byl jsem u nehody. Mohl bych přijít za hodinu."

„Vy jste ten na videu?"

Matěj se zastavil pod markýzou.

„Na jakém?“

„Žena mi to poslala. Nějaký chlap v pracovní bundě. Říkal jsem si, že máte stejnou brašnu.“

„Potřebujete ty dveře?“

Správce zmlkl. „Potřebuju. Ale přišla mi nová kontrola dodavatele. Vaše odpovědnost teď není potvrzená.“

„Pojištění mám zaplacené do konce roku.“

„Já neříkám, že nemáte.“

„Můžu poslat smlouvu.“

„To jsem zkoušel vložit. Nepustí mě to přes ověření živého stavu.“

Matěj opřel brašnu o zeď. Pravé rameno ho bolelo, jak od rána nosil všechno na jedné straně.

„Je to seřízení koncového spínače. Nemusím zasahovat do připojení.“

„A jestli ty dveře někoho přiskřípnou, budu vysvětlovat, proč jsem vědomě pustil na zařízení člověka bez potvrzení. Pochopte mě.“

Pochopil ho až příliš snadno. Viděl správce v kanceláři mezi složkami domovních schůzí. Třikrát se ptal, jestli je nutný nový pohon, protože odpověď bude muset říct lidem, kteří si ji nechtějí vyslechnout. Dnes by k tomu přidal technika, jehož obraz koloval po telefonech a jehož ověření mělo šedou barvu.

„Počkejte do zítřka,“ řekl Matěj.

„Musel jsem objednat servis. Dají nám to na záruku.“

Za cenu celého pohonu, pomyslel si Matěj. Neřekl to. Správce potřeboval papír, pod který se schová, a on by mu právě účtoval dalších několik hodin nejistoty.

„Dobře.“

„Mrzí mě to.“

„Mě taky.“

Správce ještě nezavěsil. Matěj slyšel, jak odložil telefon na stůl a někomu odpovídá. Ozvalo se zaskřípění kovových koleček, potom ženský hlas: kudy to máme vzít? Správce zakryl mikrofon pozdě.

„Počkejte," řekl Matěj. „Můžu se tam přijít aspoň podívat. Bez zásahu. Řeknu vám, jestli vás netahají za nos."

„To bych vám nemohl zaplatit."

„To teď neřeším."

„Já jo."

Matěj stáhl telefon od ucha a podíval se na něj. Správce pokračoval, hlas měl o poznání tišší.

„Minule jste mi taky nechtěl účtovat půl hodiny. Pak jste ji přidal k další opravě a paní z výboru se ptala proč. Já vás nechci znovu prosit, abyste dělal zadarmo. A nemůžu vás sem vzít potají, jako že jste se jen zastavil."

„Nikdo nemusí nic dělat potají."

„Tak si pošlete ověření. Potom vás sem vezmu."

Matěj neodpověděl. Právě to nedokázal. Na chodníku mu někdo šlápl na popruh brašny a omluvil se. Zvedl ji, ale neměl ji kam položit; výloha za zády byla hladká a parapet příliš úzký.

„Mám zálohu za ten snímač," připomněl.

„To se domluvíme později."

„Je objednaný na mě. Nemůžu vám nechat peníze viset."

Správce chvíli počítal. „Tak mi pošlete, co zbude po vrácení. Doklad k tomu, prosím."

„Ten snímač si můžete nechat."

„Nemůžu. Servis montuje svůj."

Tentokrát hovor opravdu ukončili a nezdvořilost už nepřekážela nikomu. Matěj našel v telefonu potvrzení objednávky. Dodavatel měl prodejnu o dvě ulice dál. Šel tam pomalu, levou ruku přidržoval na břiše, aby mu každý krok nerozhoupal bolest v dlani. Dnes ráno si představoval, že díl vyzvedne cestou, vymění jej a odpoledne koupí další zásobu. Teď potřeboval zjistit, kolik stojí nedokončená práce.

Za pultem seděl stejný muž jako minulý týden. Poznal ho a sáhl pod stůl dřív, než Matěj promluvil.

„Sova. Tady to máte. Ještě jsem vám to nechal rozbalit, ať nejezdíte dvakrát.“

Na pult položil malou krabici. Plastový sáček uvnitř měl rozstřižený okraj. Matěj si jej prohlédl, pak vytáhl potvrzení.

„Potřebuju to vrátit.“

„Už jste to měl v ruce?“

„Ne. Zakázka odpadla.“

Muž se podíval na obvaz. „Tak to se nedivím.“

„Není to kvůli ruce.“

„To je vaše věc.“

Vzal krabici zpátky, prohlédl štítek a zadal něco do počítače. Matěj viděl jeho odraz v černé boční stěně tiskárny, zkřivený a unavený. Dřív by mu nenapadlo sledovat, kolikrát obchodník zaváhá před stisknutím klávesy.

„Objednávka na podnikání, speciální dovoz. Můžu to vzít do komise.“

„Vy jste ten obal otevřeli.“

„Na vaši žádost. Chtěl jste porovnat konektor.“

Měl pravdu. Matěj si pamatoval, jak po telefonu trval na kontrole, protože starší série měla jiný rozměr. Teď by potřeboval, aby obchodník zapomněl, proč mu vyhověl.

„Kolik dostanu hned?“

Muž se opřel lokty o pult. Neměl radost, že ho nutí říkat nepříjemnou věc nahlas.

„Nic hned. Až to prodám. Nebo vám dám dobropis na materiál.“

Matěj vytáhl peněženku. Přepočítal bankovky, aniž je vyndal. Peníze za součástku už nebyly jeho; přijal je proto, aby zákazníkovi nezařizoval úvěr ze své kapsy. Nyní to udělá zpětně a navíc bez opravy.

„Nechte mi to tady do zítřka,“ řekl.

„Rezervaci můžu držet do pátku.“

„Do zítřka stačí.“

Vyšel ven, odeslal správci celou zálohu a vyfotografoval potvrzení. V poznámce napsal vráceno, zakázka zrušena. Po odeslání zůstal pod markýzou a několikrát si přečetl nový zůstatek. Na nájem měl. Na jídlo taky. Pokud se do pátku nic dalšího nestane, mohl by všechno ostatní odložit o týden. Věděl, že takhle počítat nesmí; přesto ještě jednou změnil pátek na pondělí a dostal příjemnější výsledek.

Podíval se na pracovní seznam. Dnešní zakázka tvořila víc než polovinu toho, co měl mít na konci týdne stranou. Dvě další byly malé opravy u lidí, kteří ho znali. Nemusel se hned stěhovat na ulici. Právě ta obyčejná míra ztráty byla ponižující: svět se nezhroutil, jen se o několik tisíc korun vzdálil od hranice, kde mohl klidně spát.

Ještě pod markýzou otevřel zprávu od druhého zákazníka. Paní Machová potřebovala opravit malou zahradní pumpu, než ji odveze na zimu do sklepa. Poslala mu fotografii a připsala, že soused tvrdí, že se musí vyhodit. Matěj zvětšil prasklinu na spoji. Žádná prasklina to nebyla, jen černá usazenina.

Zavolal jí. Telefon zvonil dlouho. Když ho vzala, zněla rozčileně, jako by ji vytrhl z jiné hádky.

„Já už jsem myslela, že nepřijdete ani vy.“

„Přijdu. Jen dneska ne. Zranil jsem si ruku.“

„Tak to tu bude ležet dál.“

„Můžu vám říct, jak to odpojit, a přijdu koncem týdne.“

„Já to odpojovat nebudu. Pak se řekne, že jsem to rozbila já.“

Matěj si přitiskl telefon k uchu. Nechtělo se mu vysvětlovat další cizí strach. Tato paní přitom žádný profil nepotřebovala; už dvakrát jí spravil věci, které jiní odmítli převzít. Právě proto očekávala, že dnes dokáže totéž.

„Dobře. Nic s tím nedělejte. Stavím se, až budu moct.“

„A to bude kdy?“

Nemohl jí dát den. Včera by řekl pátek a případnou změnu řešil později. Dnes měl najednou odpor i k nejmenšímu slibu, který nemusí dodržet.

„Zavolám vám zítra, až se domluvím na převazu.“

„Tak si to zapíšu.“

Vydavatelský tým

Poslední člověk bez profilu

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: Radim Kaufmann

Šéfredaktor: Radim Kaufmann

Spoluautoři: Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: Erin Caldwell

Akviziční redaktor: Camille Foster

Vedoucí knižní řady: Audrey Nolan

Odpovědný redaktor titulu: Owen Barrett

Vedoucí rubriky: Marissa Cole

Koncepční redaktor: Nora Callahan

Stylistický redaktor: Lydia Shaw

Jazykový redaktor: Maya Chen

Jazykový korektor: Leah Winters

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: Vera Hollander

Knižní grafik: Jasper Vaughn

Grafik knižních obálek: Roman Blake

Obrazový redaktor: Celeste Rowan

Ilustrátor: Hazel Corbin

Sazba a výroba

Sazeč: Fiona Ashby

Vedoucí výroby: Meredith Sutton

Specialista na elektronické knihy: Devin Cho

Vydavatelský tým

Poslední člověk bez profilu

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: Nolan Pierce

Výtvarnice návrhů obálek a scén: Ivy Carver

Ilustrátorka výukových materiálů: Lucia Vega

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: Felix Archer

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026